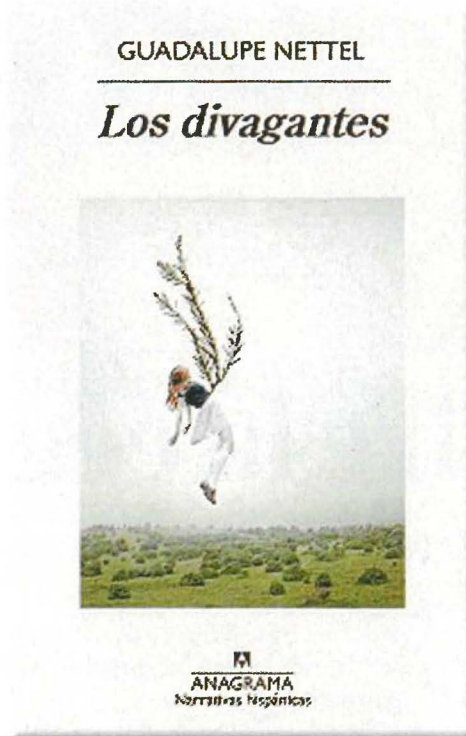

Whisky a la cuina

En un sentit el volum *Los divagantes*, escrit per la mexicana Guadalupe Nettel, i publicat per Editorial Anagrama aquest setembre, és un llibre seductor. Ho és perquè la narradora et duu agafat de la mà per territoris mentals estranys però no t'abandona mai. No et deixa de la mà. Sempre et recull. És un llibre de contes que conté un tour curiós, subliminal, irònicament fantasiós, per les vides de personatges: una estudiant de literatura jove que fa pila a una classe d'etimologia llatina; un home orfe que idealitza les mares; una mare de família amb dos fills joves; un home gran de seixanta-tres anys que té curiositat per una porteta rosada; un actor que vol viure a Gràcia, una altra mare de família atabalada per la pandèmia... Tots ells tenen en comú que són com els albatros perduts, que són narrats en el conte que dona nom al volum, segur que un dels millors contes just perquè encerta un correlat objectiu poètic: l'albatros de Baudelaire que s'ha extraviat, que ha perdut el lloc d'origen. Ell animal bellíssim acostumat a uns espais coneguts a l'hemisferi sud.

Per orientar els lectors diré que és un llibre per a divagants, per als que els agrada la sensació d'estar perduts en un bosc que de cop s'incendia.

↓ **AQUEST ÉS UN LLIBRE PER A DIVAGANTS, PER ALS QUE ELS AGRADA LA SENSACIÓ D'ESTAR PERDUTS EN UN BOSC**

Quant a la manera de contar sentim sovint una narradora que es desdobra en molts personatges però que manté un mateix voltatge d'estil molt intimista –d'acord amb l'aroma dels temps actuals–, que sap enraonar de diversos estrats de realitat (enmig d'un paràgraf merament narratiu et cola un parell de frases de rumiada profunditat) i que sap que el lector o la lectora li agrairà una contenció en els de-

senllaços. Una mena de ressonància sovint imaginística que quan torni a llegir el conte s'endinsarà de seguida en el pur lirisme, com ara aquesta evocació de l'albatros enfollit que mor de fatiga i cau a l'oceà.

La narradora ja ens avisa a la primera pàgina que no veiem les coses tal qual són. Les veiem tal com nosaltres som. I en efecte, els personatges de Guadalupe Nettel solen ser llegits, tafaners, traslladats a un país foraster, misteriosament sensibles i amb una tirada a la literatura fantàstica enmig de relats del tot descriptius, que deien els meus estudiants, i realistes, que deien els meus professors.

Si mirem amb atenció els seus desenllaços quasi tots són amb aquell punt de suspensió o de tall argumental que fan sentir més intel·ligents els lectors. El misteriós, l'inesperadament satànic, el meravellós i els límits del ra-

cionalisme grec són erosionats per sospites d'esperits del bosc invisibles o per portes misterioses que semblen una cosa –una casa de prostitució– i són una altra: un fil de la vida que canvia els destins.